

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/64/2020
Identifikačné číslo spisu: 7212221292
Dátum vydania rozhodnutia: 22.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7212221292.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. O., nar. XX.X.XXXX bytom A., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Miroslav Katunský, JUDr. Milan Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miroslav Katunský, proti žalovanému RYBA Košice spol. s r. o., so sídlom Južná trieda č. 54, Košice, IČO: 17 147 522, zast. Advokátska kancelária MARIÁN VOJČÍK s.r.o., so sídlom Jazmínová 1, Košice, IČO: 52 280 799, o zaplatenie 18.000,- eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 34Cb/68/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Cob/62/2018-200 zo dňa 31. októbra 2019, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č.k. 34Cb/68/2013-157 zo dňa 9.2.2018 žalobu zamietol.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa domáhal priznania sumy 18.000,- eur istiny titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tak, že dňa 5.10.2011 poukázal na účet žalovaného sumu vo výške 13.000,- eur a dňa 12.12.2011 na rovnaký účet sumu vo výške 5.000,- eur, pričom žiadal aj priznanie úroku z omeškania vo výške 9% z dlžnej sumy ročne od 1.6.2012 do zaplatenia.

2. Súd prvej inštancie uzavrel, že medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu ústnej, nepomenovanej zmluvy, obsahovo najbližšej zmluve o združení podľa § 829 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), predmetom ktorej bola dohoda strán, že spoločne otvoria a budú prevádzkovať reštauráciu Tricolore, a následne na to založia obchodnú spoločnosť, ktorej bude táto reštaurácia patriť, pričom každá zo strán sporu mala mať 50%-ný podiel na tejto spoločnosti. Uzavretie takejto dohody potvrdili svedkovia a aj

samotný žalobca.

3. Ďalej súd uviedol, že plnenie, ktoré žalobca poskytol žalovanému bolo poskytnuté za účelom „rozbehnutia“ činnosti reštaurácie, nemohlo byť plnením bez právneho dôvodu, keď aj žalovaný poskytol rovnaké finančné prostriedky na zabezpečenie činnosti reštaurácie. Aj keď došlo k zániku predmetnej dohody, tak podľa súdu prvej inštancie nebola dôvodná požiadavka žalobcu na vrátenie jeho vkladu do spoločného podnikania v plnom rozsahu, nakoľko jeho požiadavkám by malo predchádzať finančné vysporiadanie strán sporu.

Súd prvej inštancie sa nestotožnil so stanoviskom žalobcu, podľa ktorého nemohlo dôjsť k platnému uzavretiu nepomenovanej zmluvy, pretože podľa žalobcu nedošlo k dohode

o jej podstatných náležitostiach. Súd prvej inštancie skonštatoval, že obsah a účel dohody

bol dostatočne zrejmý. Napokon konštatoval, že aj keby daná zmluva nebola platne uzavretá, tak požiadavka žalobcu na vrátenie jeho vkladu v plnej výške by nebola oprávnená

(s poukazom na ust. § 3 OZ), takýto výkon práva považoval súd prvej inštancie za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko strany sporu po vzájomnej dohode vložili

do svojej spoločnej aktivity rovnaké finančné vklady, pričom z obsahu účtovných záznamov je zrejmé, že na zabezpečenie chodu „spoločnej reštaurácie“, vedenej práve žalobcom, boli tieto finančné prostriedky v podstatnej miere vyčerpané. O trovách rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 CSP.

4. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom

č.k. 3Cob/62/2018-200, zo dňa 31. októbra 2019, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Odvolací súd skonštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno uplatneného nároku. Zdôraznil, že žalobca sa domáhal vrátenia plnenia vo výške 18.000,- eur,

čo odôvodnil tým, že finančné prostriedky poukázal na účet žalovaného bez právneho dôvodu. V priebehu konania však tvrdil, že tieto prostriedky mal poskytnúť ako vklad

do založenia budúcej obchodnej spoločnosti, pričom každá zo strán mala mať na tejto spoločnosti 50%-ný podiel, čo však v konaní preukázané nebolo. Z výsledkov vykonaného dokazovania podľa

odvolacieho súdu vyplynulo, že strany sporu peňažné prostriedky určili

a aj použili na zabezpečenie otvorenia a začatia prevádzkovania reštaurácie.

6. Za nedôvodné považoval odvolací súd tvrdenie žalobcu o neplatnosti stranami sporu uzavretej inominátnej zmluvy a stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že obsah a účel dohody strán sporu

bol dostatočne zrejmý - opraviť, zariadiť, otvoriť a sprevádzkovať reštauráciu v prenajatých priestoroch a práve na tento účel boli peňažné prostriedky strán sporu aj použité. Súd prvej inštancie správne

uzavrel, že plnenie žalobcu bolo poskytnuté

za účelom rozbehnutia činnosti reštaurácie, a to podľa dohody strán sporu, pričom uzavretie takejto dohody považoval aj odvolací súd za súladné s ust. § 51 OZ. Pokiaľ žalobca namietal v odvolaní

aplikáciu ust. § 3 OZ súdom prvej inštancie, jeho tvrdenia nespochybnili správnosť záverov súdu prvej inštancie, pretože aj v prípade neplatnosti dohody strán sporu by bolo

v rozpore s dobrými mravmi, aby napriek vzájomnej dohode a rovnakej sume vložených prostriedkov použitých na dohodnutý účel, len žalovaný znášal náklady na spoločný projekt. Tvrdenie žalobcu, že

peňažné prostriedky, ktorých vydania sa žalobou domáhal, žalovaný použil na chod svojej spoločnosti, na plnenie svojich záväzkov, a na nákup majetku spoločnosti, nebolo v konaní preukázané a na

pravdivosť tohto tvrdenia žalobca nepredložil

a ani nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie.

7. K ďalším odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uviedol, že žalobca nebol zamestnancom žalovaného, ani podnikateľom, a ak napriek tomu na spoločnú aktivitu

so žalovaným poskytol peňažné prostriedky a podieľal sa na vzájomne dohodnutých činnostiach, nepochybne tým prejavil svoju slobodnú vôľu byť viazaný vzájomne dohodnutými podmienkami. O

nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tým,

že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi

dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Dovolateľ uviedol, že oba súde nižších inštancií nesprávne právne vec posúdili z dôvodu, že účastníkom zmluvy, ktorej predmetom má byť spoločná podnikateľská činnosť, t. j. prevádzkovanie reštaurácie, môže byť len podnikateľ. Ak súde dospeli k záveru, že medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu inominátnej zmluvy, predmetom ktorej malo byť spoločné podnikanie, tak je takéto dojednanie podľa dovolateľa potrebné považovať za neplatné od počiatku, keďže žalobca nie je podnikateľom, nie je oprávnený vykonávať podnikateľskú činnosť, a teda výsledkom takejto zmluvy by bol stav v rozpore so zákonom, pretože zákon umožňuje podnikat' iba podnikateľom.

10. Ďalej uviedol, že napriek skutočnosti, že všeobecné súde dospeli k záveru, že dojednania medzi stranami majú obsahovo najbližšie k zmluve o združení podľa § 829 OZ, považoval dovolateľ toto posúdenie za nesprávne, keďže žalobca nie je a nikdy nebol podnikateľom. K uvedenému poukázal na ustálenú právnu teóriu, podľa ktorej ak by ako účel zdruzenia bola v zmluve vymedzená podnikateľská činnosť (napr. prevádzkovanie reštaurácie), účastníkom zmluvy nemôže byť osoba, ktorá nedisponuje podnikateľským oprávnením (FEKETE, I.: Občiansky zákonník 2. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011. s. 2421 - 2422). S uvedenou argumentáciou sa odvolací súd nevysporiadal.

11. Podľa názoru dovolateľa sa obsahovo najbližšie k dojednaniám medzi stranami javí zmluva o tichom spoločenstve podľa ust. § 673 ObZ, avšak nie je možné tvrdiť, že došlo k platnému uzavretiu záväzkového právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v súlade s ust. § 673 ods. 2 ObZ, keďže na platné uzatvorenie zmluvy o tichom spoločenstve sa vyžaduje písomná forma.

12. Žalobca v podanom dovolaní špecifikoval štyri otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené a to:

- a) „či sa zmluvy (dohoda a ňou založený právny vzťah medzi fyzickou osobou - nepodnikateľom a právnickou osobou - podnikateľom, ktorého obsahom je ich spoločná podnikateľská činnosť (prevádzkovanie reštaurácie) pod identifikačnými znakmi (obchodné meno, IČO, DIČ, IČ DPH, č. účtu) právnickej osoby - podnikateľa riadi ust. Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka,“
- b) „či zmluva (dohoda) medzi fyzickou osobou - nepodnikateľom a právnickou osobou - podnikateľom, ktorej predmetom (objektom) je ich spoločná podnikateľská činnosť (prevádzkovanie reštaurácie) pod identifikačnými znakmi (obchodné meno, IČO, DIČ, IČ DPH, č. účtu) právnickej osoby - podnikateľa je zmluvou pomenovanou (napr. zmluva o združení, zmluva o tichom spoločenstve) alebo zmluvou nepomenovanou,“
- c) „v prípade, ak zmluva (dohoda) uvedená v bode 2. je zmluvou nepomenovanou, ku ktorej pomenovanej zmluve je obsahovo najbližšia,“
- d) „či zmluva (dohoda) uvedená v bode 2. je zmluvou (dohodou) platnou z pohľadu § 39 OZ.“

13. Na záver uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení, a preto navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný a označil ho za neprípustné. Dovolaciemu súdu navrhol, aby ho odmietol, resp. zamietol, a priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. f/ CSP).

16. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

17. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

18. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená.

19. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom odvolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Zo zákonných ustanovení, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky odvolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody, a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

20. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v takom prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP).

21. Z ustálenej judikatúry odvolacieho súdu vyplýva, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP, neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, neoznačí rozhodnutia odvolacieho súdu rozhodované rozdielne, nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi odvolací súd ešte neriešil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP).

22. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku (nemôže ísť o skutkovú otázku) nastolenú dovolateľom. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie.

23. V dovolaní, ktorého prípustnosť dovolateľ opiera o ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP by mal: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju odvolací súd riešil, b/ vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2019, sp.zn. 5Obdo/75/2019). Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/203/2016, 2Cdo/54/2018, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

24. Dovolací súd musí konštatovať, že otázky položené dovolateľom

(uvedené v bode 15. tohto rozhodnutia) nespĺňajú predpoklad prípustnosti tak, ako to predpokladá ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, a to najmä z dôvodu, že tak, ako sú formulované, netvorí právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom aj formulácia samotných otázok súvisí výlučne s vyhodnocovaním zisteného skutkového stavu. Dovolateľom formulované otázky teda možno považovať za teoretické, resp. hypotetické otázky.

25. V súvislosti s možnosťou uzatvárať nepomenované zmluvy už vyslovil v kontexte úpravy obsiahnutej v obchodnom zákonníku dovolací súd názor, že z charakteru inominátneho kontraktu podľa kogentného ustanovenia § 269 ods. 2 ObZ vyplýva, že pokiaľ zmluvné strany nenaplnia predpoklad na uzavretie tzv. typickej zmluvy, môže dôjsť

k uzavretiu inominátnej zmluvy, pokiaľ budú splnené predpoklady zhody vôle, určitosti prejavu a jednoznačnej identifikácie predmetu zmluvy. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. októbra 2017, sp. zn. 1Obdo/61/2016).

26. Závery uvedené v napadnutom rozhodnutí z takejto úvahovej línie nevybočujú, navyše, nemožno opomenúť, že vo veci prejednávanej ide o interpretáciu zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka, t. j. ust. § 51 OZ, ktorý je vo vzťahu k možnosti uzavrieť nepomenovanú zmluvu ešte výrazne voľnejší ako obchodnoprávna úprava. Jediným kritériom platnosti takejto zmluvy je, že táto nesmie odporovať obsahu alebo účelu samotného zákona. Toto kritérium vo svojich úvahách súdy nižšej inštancie hodnotili, vzali do úvahy výsledky dokazovania a kritérium možného rozporu či už s dobrými mravmi, alebo akýmkoľvek iným aspektom vymedzeným zákonom ako možná prekážka platnosti inominátnej zmluvy.

27. Vo vzťahu k položeným otázkam teda možno uviesť len to, že tieto majú hypotetický charakter, navyše, ich konštrukcia sa odvíja od jedného doktrínálneho tvrdenia (komentár Fekete), ktoré sa už v inej odbornej literatúre nevyskytuje, a navyše, nemá

ani oporu v zákone (viac pozri závery publikované v komentári Števček, M., Dulak, A. Bajánková, J., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 - 880, 2. vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2019, s. 3135 a nasl.).

28. Je síce obvyklé, že právnu úpravu združenia využívajú často na spoločné podnikanie podnikateľské subjekty, nič však nebráni, a zákon to najmä nijako nevyklučuje, aby do takejto zmluvy vstúpili aj subjekty bez statusu podnikateľa. Navyše, vo veci prejednávanej konajúce súdy ustálili vznik nepomenovanej zmluvy, ktorá mala dostatočne zistený obsah, práva a povinnosti strán, teda neuzavreli, že ide o zmluvu o združení, ale platnú nepomenovanú zmluvu. Súd prvej inštancie ju len pripodobnil zmluve o združení, a to čo do dôsledkov spojených s ukončením spolupráce osôb spoločne sa podieľajúcich na určitej aktivite.

29. Právnu úpravu obdobnú právnej úprave zmluvy o združení obsahoval ešte hospodársky zákonník v úprave konzorcia, čo bolo združenie podnikateľských subjektov, resp. hospodárskych jednotiek bez právnej subjektivity. Súčasná právna úprava zmluvy

o združení je obsiahnutá výlučne v Občianskom zákonníku a v prípade, že túto zmluvu uzatvárajú podnikateľské subjekty, je potrebné jej právnu úpravu podriadiť § 261

ods. 9 Obchodného zákonníka. Z pohľadu obchodného práva ide o tzv. „absolútny neobchod“ pričom platí, že zmluvný typ obsiahnutý v Občianskom zákonníku, ktorý uzatvárajú podnikatelia pri ich podnikateľskej činnosti, a ktorý nie je obsiahnutý v druhej hlave tretej časti Obchodného zákonníka, sa spravuje príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a v ostatnom Obchodným zákonníkom. Zmluva o združení je jedným zo zmluvných typov obsiahnutých v Občianskom zákonníku, ktorý je práve pri podnikateľských vzťahoch často využívaný. Z takejto konštrukcie platnej pre podnikateľské subjekty nemožno vyvodiť, že obdobne sa nemôžu správať aj subjekty, ktoré sa na spoločné podnikanie pripravujú a postupujú veľmi voľne, avšak v intenciách zákonom umožnenej zmluvnej voľnosti podľa ust. § 51 OZ.

30. K platnému zavretiu zmluvy o združení postačuje vyjadrenie vôle niekoľkých osôb, že sa spoločne pričinia o dosiahnutie účelu, ktorý z obsahu zmluvy vyslovene vyplýva. Vo veci prejednávanej sa rovnako strany dohodli, že ich aktivity budú smerovať

k spoločnému podnikaniu v reštauračnej oblasti. Účelom môže byť akýkoľvek zákonom dovolený účel. Prekážkou uzavretia platnej zmluvy by bola dohoda smerujúca k nedovolenému účelu, ktorý je napríklad v rozpore s osobitnými predpismi a pod., čo v prejednávanej veci nebolo zistené.

31. Z vyššie citovaného komentára (C. H. Beck) tiež vyplýva, že zmluvu o združení môže uzavrieť ľubovoľný počet osôb bez ohľadu na to, či ide o fyzické osoby alebo právnické osoby, či ide o podnikateľov alebo nepodnikateľov, zákon žiadne ďalšie nároky na subjekty vstupujúce do zmluvného vzťahu nekladie. Totožná úvaha sa podľa dovolacieho súdu musí aplikovať aj na kontext zmluvy nepomenovanej, slúžiacej k účelom obdobným ako je úprava obsiahnutá v ust. § 829 a nasl. OZ.

32. Čo sa týka dovolateľom položených otázok, tieto sa odvíjajú vždy od prvého predpokladu dovolateľa, že jeden subjekt vystupoval ako podnikateľ a druhý ako nepodnikateľ. Na ním položené hypotetické otázky sa však nedá odpovedať jednoznačne, t. j. aká zmluva medzi takýmito stranami vznikne.

33. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri právnom hodnotení musí súd vziať do úvahy výsledky vykonaného dokazovania, zistený skutkový stav zaradiť pod hypotézu určitej právnej normy, a vykonať právne posúdenie tak, aby jeho výsledkom bola správna právna úvaha, čo sa v tomto prípade aj stalo, a súdy zistený skutkový stav dostatočne vyhodnotili a právne uzavreli ako platnú nepomenovanú zmluvu, ktorá viedla k tomu, že nemohlo na strane žalovaného dôjsť plnením žalobcu k bezdôvodnému obohateniu, keďže platný právny dôvod plnenia existoval.

34. Podstata argumentácie dovolateľa obsiahnutá v dovolaní spočívala v jeho predpoklade, že účastníkom zmluvy, ktorej predmetom malo byť spoločné podnikanie (v danom prípade spoločné prevádzkovanie reštaurácie) môžu byť len podnikatelia, a on ako fyzická osoba bez podnikateľského oprávnenia nemôže byť platne účastníkom takejto zmluvy. Vo veci prejednávanej súdy nižšej inštancie jednoznačne dovodili po vykonaní dokazovania a ustálení skutkového stavu, že strany ústnou formou uzavreli inominátnu zmluvu, ktorej predmet a obsah bol dostatočne vymedzený, pričom pre rozhodnutie súdov nižších inštancie bola podstatnou skutočnosť, či plnenie prijaté žalovaným od žalobcu bolo možné považovať za bezdôvodné obohatenie. Odvolací súd považoval za kľúčové pre vyhodnotenie prejednávanej situácie to, že strany uzavreli inominátnu zmluvu, pričom subjekty občiansko - právnych vzťahov môžu uzavrieť akúkoľvek zmluvu, aj takú, ktorá nie je osobitne upravená, a ktorá najviac vyhovuje ich požiadavkám na úpravu vzájomných vzťahov. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, zhodne konštatovali, že plnenie žalobcu (dovolateľa) bolo poskytnuté presne podľa dohody strán, a podľa ust. § 51 OZ, na „rozbeh“ reštaurácie a spoločného podnikania. Takéto hodnotenie súvisí výlučne so zisteným skutkovým stavom a jeho hodnotením konajúcimi súdmi. V prejednávanej veci teda na otázky položené dovolateľom už odpovedali súdy nižšej inštancie, avšak spôsobom, s ktorým sa dovolateľ nestotožnil, a ktorý namieta.

35. Dovolací súd uvádza, že hoci dovolateľ všetky ním položené otázky konkretizoval, ide vo vzťahu k predmetnému sporu o otázky len teoretické, hypotetické, na ktorých kľúčovo nespočívalo rozhodnutie súdov nižších inštancií. Dovolateľom vymedzené otázky tak nepredstavujú nesprávne právne posúdenie veci z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP.

36. Za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 CSP nemožno považovať argumenty žalobcu v dovolaní, z ktorých je zrejmé v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením iných skutkových zistení a záverov, než ním predkladaných počas konania.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach danej veci k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nedošlo. Preto najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

38. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

39. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.